

Wiadomości KSN

Biuletyn Informacyjny Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „S”

Nr 15

lutym

1997 r.

Solidarność

APEL

Rada Sekretariatu, Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność” zwraca się do wszystkich swoich struktur o czynne włączenie się do współtworzenia programu AW „S” dotyczącego nauki i edukacji, a także o intensywne promowanie tego programu w miejscach pracy i w społeczeństwie.

Równocześnie oczekujemy, że przygotowywany program będzie wypełnieniem znacznej części Uchwały programowej Kongresu Sekretariatu.

KK NSZZ „Solidarność”
Sekretariat Nauki i Oświaty
Gdańsk, ul. Wały Piastowskie 24
/-/ Stefan Kubowicz

Warszawa, dn. 7.02.1997 r.

„Podzespół ds. Szkolnictwa Wyższego i Nauki Akcji Wyborczej „Solidarność”

Dnia 15 lutego odbyło się posiedzenie Podzespołu ds. Szkolnictwa Wyższego i Nauki. AW „S”: Obrady prowadził przewodniczący podzespołu Janusz Sobieszcański. Obecnych było 18 osób: z następujących partii i ugrupowań: KPN, KLN, PC, PChD, RdR, Ruch Stu, NSZZ „S”.

Dla członków Krajowej Sekcji Nauki było to trzecie spotkanie. Owocami tych spotkań są następujące opracowania J. Dudek, Z. Żółkiewski „Projekt tez dotyczących działalności badawczo-rozwojowej do uwzględnienia w programie AW „S”

A. Klementowski „Sytuacja i problemy jednostek badawczo-rozwojowych”

R. Mosakowski „Raport o stanie szkolnictwa wyższego w Polsce” (zakres raportu),

R. Mosakowski „Kierunki polityki w zakresie zmiany i rozwoju w szkolnictwie wyższym” (tłumaczenie opracowania UNESCO),

R. Mosakowski „Szkolnictwo wyższe – lekcje z doświadczeń” (tłumaczenie raportu Banku Światowego),

R. Mosakowski „Perspektywiczne kierunki w zakresie doskonalenia systemu szkolnictwa wyższego” (projekt zakresu dokumentu),

J. Olędzki (wraz z zespołem) „O naprawie edukacji i nauki w Polsce”,

J. Sobieszcański „Edukacja i nauka - założenia programowe”,

J. Sobieszcański „Pogląd na sytuację edukacji i nauki. Cz. 1”,

K. Schmidt-Szałowski „Głos w sprawie reformy edukacji i nauki”,

J. Schminda „O naprawie edukacji i nauki w Polsce”.

H. Witkowska „Przegląd systemów szkolnictwa wyższego w świecie”.

Uwzględniane są też wyniki konferencji organizowanej przez KSN w jesieni 1996 r.: „Nauka i Edukacja - teraźniejszość i przyszłość” i szereg wcześniejszych opracowań. Do tych materiałów dochodzą opracowania: W. Godłowski „Przyczynek do programu wyborczego w sprawie nauki”, M. Kleiber „Uwagi o systemie prowadzenia badań naukowych w Polsce”,

L. Żółkiewicz „Rola i miejsce nauki w Polsce”.

J. Sobieszcański zaproponował, aby projekt dokumentu „Edukacja i nauka - założenia programowe” opracowany przez J. Sobieszcańskiego i K. Schmidt-Szałowskiego stanowił podstawę do dalszych prac. Po zapoznaniu się z tekstem tego dokumentu propozycja została przez zebranych przyjęta. Następnie odbyła się dość szczegółowa dyskusja nad tym dokumentem. Zostało zaproponowanych szereg szczegółowych poprawek. Szczególnie ożywiona dyskusja dotyczyła kwestii odpłatności za studia i zakresu powszechności edukacji na poziomie średnim, i wyższym. Poparcie uzyskała propozycja upowszechnienia kształcenia na poziomie średnim. Ustalono, że w ciągu tygodnia można zgłaszać do Biura KSN propozycje dalszych zmian. Następne zebranie Podzespołu zaplanowano na sobotę 1 marca br.

(M.W.)

W numerze:	
„Program dla AW”S”	Nadużycia Kodeksu Pracy
Prezydium 1 lutego 97	Sprawozdania Komisji KSN (cd)
Budżet '97	Szkolnictwo wyższe na świecie
Norma 50%	„Misja i strategia uczelni” - konferencja,
Status doktorantów	zaproszenie

Sprawozdanie z posiedzenia Prezydium Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność” dnia 1.02.1997 r.

Dnia 1 lutego odbyło się 17 posiedzenie Prezydium Rady Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”. Obrady prowadził Przewodniczący KSN Janusz Sobieszczański. Omawiano następujące sprawy:

Seminarium polsko-szwedzkie. Prezydium na funkcję kierownika organizacyjnego Seminarium powołało Zbigniewa Korejwę, wiceprzewodniczącego Komisji Zakładowej w Akademii Techniczno-Rolniczej w Olsztynie. Ze strony Prezydium KSN sprawy Seminarium będzie prowadził Ryszard Mosakowski. R. Mosakowski poinformował o zamiarze zaproszenia gości z krajów nadbałtyckich; z Estonii (5 osób), Łotwy (5 osób), Litwy (1 osoba). Zostało to uzgodnione ze stroną szwedzką. Prezydium zwiększyło liczbę uczestników z Litwy do 3 osób. W wyniku dyskusji ustalono, że liczba uczestników seminarium nie powinna przekraczać 60 osób. Według wstępnych szacunków koszt wyżywienia i zakwaterowania będzie wynosił około 70 zł od osoby na dobę. Przychylnie się do propozycji kolegów ze Szwecji, aby seminarium odbyło się w dniach 14-16 maja br. (środa, czwartek, piątek). Zaakceptowano zatrudnienie tłumacza. Wyszczególniono sprawy wymagające dokładniejszego przygotowania przed podjęciem dalszych ustaleń przez Prezydium KSN.

Grażyna Maciejko zwróciła się do Prezydium KSN o rozstrzygnięcie w trybie roboczym składu grupy negocjacyjnej d/s płacowych, która będzie uczestniczyła w negocjacjach w MEN. Przewodniczącym tej grupy będzie Zbigniew Kruszyński. W skład zespołu zgłoszono także Elżbietę Kryś. G. Maciejko wyraziła zgodę na uczestniczenie w negocjacjach w przypadku oficjalnego wytypowania jej do grupy negocjacyjnej.

G. Maciejko poinformowała zebranych o wpłynięciu ankiet dotyczących struktury zatrudnienia i płac z 45 uczelni (m.in. 9 z 12 uniwersytetów i 13 z 18 politechnik). Zaproponowała ona opublikowanie w numerze specjalnym „Wiadomości KSN” wyników tej ankiety.

G. Maciejko zaproponowała zorganizowanie zebrań szkoleniowych d/s finansowania szkolnictwa wyższego.

Krystyna Andrzejewska zwróciła się zapytaniem czy środki budżetu państwa, są wystarczające aby pokryć obecny stan zatrudnienia po podwyżkach lipcowych? Czy nie występuje zagrożenie zwolnieniami? Czy osobowy fundusz płac wystarczy na zatrudnienie 98% osób ze składu osobowego uczelni? Julian Srebrny stwierdził że z wycieńczenia wynika, że może dojść do zwolnień (8%). Poinformował równocześnie, że podwyżki dla poszczególnych grup pracowniczych były różne w poszczególnych uczelniach. MEN w uzgodnieniu z Komisją Płacową określiło sposób naliczenia kwot na poszczególne uczelnie. Władze uczelni w uzgodnieniu z Komisjami Zakładowymi ustaliły zasady podziału środków.

Janusz Sobieszczański - uwzględniając dyskusję na posiedzeniu Rady KSN i opinię prawnika - przedstawił nowy projekt utworzenia Funduszu Pomocy Stypendialnej „Kresy”. Celem funduszu jest wspomaganie młodzieży polskiej zamieszkałej na terytorium należącym dawniej do Związku Radzieckiego w podejmowaniu studiów w Polsce. J. Sobieszczański przedstawił zebranym propozycję treści dokumentów:

- uchwała w sprawie utworzenia Funduszu Stypendialnego „Kresy”,
- w sprawie wystąpienia do Rady Sekretariatu Nauki i Oświaty o utworzenie funduszu Pomocy Stypendialnej Kresy,
- w sprawie finansowania Funduszu Stypendialnego „Kresy” ze środków KSN,
- Regulamin Funduszu Stypendialnego „Kresy”.

Według projektu Fundusz byłby „umocowany od strony prawnej” przy Sekretariacie Nauki i Oświaty. Strona organizacyjna została powierzona KSN. Przewodniczący poprosił zebranych o ustosunkowanie się do przedstawionej propozycji wskazując na szczytny cel utworzenia funduszu. Wskazał jednocześnie na konieczność kontynuowania rozpoczętej już w dobrej wierze w ramach KSN przez Krzysztofa Schmidt-Szałowskiego akcji pomocy „Kresy”, która to działalność umożliwiła rozpoczęcie studiów w szkołach wyższych czterem studentom- Akcja ta znalazła ofiarodawców i powinna być kontynuowana chociażby w wymiarze umożliwiającym ukończenie studiów osobom, które rozpoczęły studia. W dyskusji:

K. Andrzejewska nie zaakceptowała tej propozycji i stwierdziła, że utworzenie tego funduszu przy Sekretariacie Nauki i Oświaty NSZZ „Solidarność” jest niezgodne ze statutem Związku. Statut nie przewiduje prowadzenia tego typu działalności, a zatem niemożliwe jest wspomaganie tego funduszu z środków finansowych KSN. Najlepszym i zgodnym z prawem rozwiązaniem jest utworzenie Fundacji „Kresy” z siedzibą w KSN. Fundacja taka po opracowaniu statutu i po dokonaniu rejestracji w sądzie rejestrowym, mając osobowość prawną będzie posiadać własne konto obejmujące wyłącznie fundusze przeznaczone na cel pomocy młodzieży zamieszkałej na terytorium należącym dawniej do Związku Radzieckiego. W sytuacji powołania fundacji nastąpi zatrudnienie określonych osób i powołanie oddzielnej komisji rewizyjnej. Utworzenie fundacji umożliwi ofiarodawcom skorzystanie z ulg podatkowych z tytułu przekazanych darowizn na konto funduszu „Kresy”

K. Andrzejewska zobowiązała się do opracowania w ^r terminie 14 dni opinii prawnej w sprawie Funduszu Pomocy i Stypendialnego „Kresy”.

J. Sobieszczański stwierdził, że statut NSZZ „Solidarność” przewiduje prowadzenie działalności humanitarnej, a w praktyce działania naszego Związku znajduje to potwierdzenie. Nie występuje obawa, że ofiarodawcy nie będą mogli odliczyć darowizn od podatku, ponieważ w procedurach podatkowych liczy się określony cel na który zostaje przekazana darowizna. Dokonywanie i odliczeń od podatku jest zgodne z Art. 26 ust. 1 pkt. 9, Dz. U. 1991 o podatku dochodowym i Dz. U. 1993 nr 106 darowizny na rzecz jednostki nie posiadającej działalności prawnej mogą być odliczone od podatku o ile jednostka ta nie prowadzi działalności gospodarczej.

Ryszard Mosakowski uważa, że utworzenie funduszu „Kresy” KSN NSZZ „Solidarność” przy Sekretariacie Nauki i Oświaty jest niezgodne ze statutem Związku. Finansowanie studiów nie należy do działalności charytatywnej. KSN nie może współuczestniczyć w finansowaniu studiów dla młodzieży z byłego Związku Radzieckiego z uwagi na to, że nie dysponuje środkami na określenie sposobu naboru na studia w Polsce, gdyby akcja „Kresy” była kontynuowana.

Albin Klementowski wskazał na bardzo wartościowy charakter rozpoczętej akcji „Kresy”, którą powinno się kontynuować. Biorąc pod uwagę wypowiedź przewodniczącego KSN na temat zacytowanej treści statutu działalność tą można zakwalifikować jako zgodną ze statutem związku. Przynosi ona chlubę naszemu związkowi. Należy poszukiwać takich rozwiązań prawnych, które pozwoliłyby tą działalność kontynuować.

Janusz Szmindu uważa, że trudna sytuacja naszych rodaków na byłych terenach Związku Radzieckiego upoważnia nas jako związek do niesienia pomocy ich dzieciom, które nie mają możliwości podjęcia studiów. Stwierdził, z oburzeniem, że nie rozumie osób, które tego problemu nie widzą i nie rozpatrują go z punktu widzenia naszej przeszłości historycznej.

Barbara Jakubowska uważa, że przynależność i nazwa naszego związku „Solidarność” zobowiązuje nas do solidarności z Polakami, którzy z różnych względów zmuszeni byli pozostać na byłych terenach Związku Radzieckiego. Żyją oni obecnie często w dużo gorszych warunkach od nas, a ich dzieci nie mają możliwości osiągnięcia wyższego wykształcenia. Nasza pomoc jest obecnie pomocą symboliczną ale mającą duże znaczenie z punktu widzenia wykazania troski również o tych których nie ma z nami a należą do nas jako społeczności polskiej. Działalność ta jest bardzo dobrze postrzegana przez naszych członków jak również przez Judzi niezwiązanych ze związkiem, którzy są czuli na problemy innych. Zauważyła, że akcja ta powinna być kontynuowana i rozpropagowana w celu zdobycia jeszcze większych środków, aby nie obciążać funduszy KSN. Uważa natomiast za konieczne uporządkowanie tej sprawy pod względem prawnym, z wykorzystaniem przepisów prawnych umożliwiających właściwe prowadzenie tej działalności. Zaznaczyła, że zebrane środki na fundusz „Kresy” nie obciążły środków Krajowej Sekcji Nauki w 1996 r., co zostanie przedstawione przy bilansie za 1996 r.

Julian Srebrny stwierdził, że kontynuowanie pomocy w ramach funduszu „Kresy” wymaga poparcia.

Zaproszeni goście Edward Krauze i Zbigniew Korejwo poparli kontynuowanie działalności funduszu „Kresy”.

Janusz Sobieszczański zwrócił uwagę, że w założeniach Funduszu jest jego finansowanie ze środków zewnętrznych. Problem korzystania ze środków KSN dotyczy tylko sytuacji awaryjnej. Projekt uchwały w tej sprawie mówi tylko o udzielaniu przez KSN gwarancji finansowych w wysokości 10 000 zł w 1997 r. wykorzystywanych tylko w sytuacji utracenia płynności finansowej przez Fundusz. Do czterech stypendiów finansowanych w 1996 r. KSN - jak do tej pory - nie dołożył ani grosza.

W związku ze zdecydowanymi głosami sprzeciwu Przewodniczący KSN postanowił odłożyć sprawę do czasu przedstawienia przez Przewodniczącą Komisji Legislacyjnej zapowiedzianej opinii. Sprawa „Kresów” będzie więc ponownie przedmiotem obrad Prezydium. Decyzje wiążące w tej sprawie będzie podejmowała Rada KSN.

Janusz Sobieszczański stwierdził, że w związku ze zwiększającym się napływem spraw wymagających opinii prawnych potrzeba, aby na stałe zaangażować prawnika do współpracy z KSN (umowa o dzieło). Prezydium pozytywnie odniosło się do przedstawionej propozycji.

Prezydium ze względu na wzrastające obciążenie pracą Biura KSN uznało za celowe zwiększenie obsady etatowej o 1 etat (obecnie są 2 etaty biurowe).

Zebrani zostali zapoznani z wystąpieniem Krajowej Sekcji Telekomunikacji Polskiej S.A. w sprawie prywatyzacji Telekomunikacji polskiej S.A. W przedstawionym projekcie przewidywane jest wyodrębnienie 5% akcji na fundusz celowy na rzecz rozwoju badań i szkolnictwa wyższego. Do KSN zwrócono się o opracowanie uzasadnienia tej inicjatywy. Przewodniczący KSN zaproponował, żeby uzasadnienie składało się z opinii w imieniu KSN i opracowania dotyczącego funkcjonowania tego funduszu przygotowanego przez prof. Adama Bielę z KUL, twórcę „solidarnościowej” koncepcji powszechnego uwłaszczenia. Rozmowa z prof. A. Bielą w tej sprawie już została przeprowadzona. Prezydium zaakceptowało propozycję.

J. Sobieszczański poinformował o pilnej akcji ustalania ekspertów do Zespołów Programowych AW „S” (Odczytano pismo w tej sprawie podpisane przez Sekretarza Komisji Krajowej Stanisława Alota). Po dyskusji ustalono następujący skład osób proponowanych przez Prezydium KSN: Andrzej Smirnow, Janusz Sobieszczański, Hanna Witkowska, Elżbieta Wegner, Eustachy Burka, Jerzy Dudek, Jerzy Fedorowski, Mirosław Handke, Albin Klementowski, Ryszard Mosakowski, Jerzy Olędzki, Michał Kleiber, Edmund Wittbrodt. Po uzyskaniu zgody na uczestniczenie w pracach zespołu od wymienionych osób lista zostanie przesłana do Komisji Krajowej NSZZ „S”. Pierwsze spotkanie przewidziane jest na 8 lutego br. w Warszawie.

Zaproszony na zebranie Senator RP Zbigniew Romaszewski przedstawił starania Senatu o przeznaczenie w Budżecie Państwa na 1997 r. na potrzeby nauki i szkolnictwa wyższego dodatkowo 100 mln PLN. Powodzenie tego wniosku zależy w dużej mierze od postawy PSL.

Jacek Waiss przewodniczący Sekretariatu Kultury Sztuki i Środków Przekazu zaprezentował propozycje zmian w statucie NSZZ „S”. Uwagę zwracają propozycje zrównania uprawnień branż z uprawnieniami Regionów. Proponuje się obligatoryjność należenia Komisji Zakładowych do co najmniej jednej branży.

Poinformowano o zaakceptowaniu zaproponowanego przez KBN rozdziału kwoty 81 mln. zł przeznaczonych na podwyżki płac w JBR i instytutach PAN.

Przewodniczący KSN przedstawił szereg bieżących informacji, między innymi:

- W Ministerstwie Edukacji Narodowej został powołany zespół do sprawy nowelizacji ustawy o szkolnictwie wyższym. Przewodniczącym zespołu mianowano prof. dr hab. Jerzego Osiewskiego (przewodniczącego Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego w ubiegłej kadencji). Prezydium deleguje Krzysztofa Schmidt-Szałowskiego do stałych kontaktów roboczych z tym zespołem.
- Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych skrytykowała zapis w projekcie Konstytucji RP przygotowanym przez Komisję Konstytucyjną Sejmu dotyczącą odpłatności studiów. Przewodniczący KSN zwrócił się do członków Prezydium z prośbą o przemyślenie tej ważnej sprawy. Sprawa odpłatności za studia wymaga szerszej dyskusji także poprzez wykorzystanie biuletynu informacyjnego KSN „*Wiadomości KSN*”. Powinna być ona przedmiotem obrad Prezydium i Rady KSN.
- Zostały zasygnalizowane problemy związane z obroną interesów byłych pracowników PAN. Dokładniejsze ich omówienie postanowiono przełożyć na następne posiedzenie Prezydium KSN.
- Do porządku obrad kolejnego posiedzenia Prezydium KSN postanowiono wprowadzić informacje o aktualnym stanie projektu ustawy o Polskiej Akademii Nauk i zestawić go z odnośną opinią KSN i OKP PAN.

Na podstawie notatek Barbary Jakubowskiej i Janusza Schmindy

Maria Wesołowska

**KK NSZZ „SOLIDARNOŚĆ”
BIURO POLITYKI SPOŁECZNEJ
00-496 Warszawa, ul. Nowogrodzka**

NOTATKA

W dniu 5.02.1997 r. odbyło się posiedzenie Senackiej Komisji Nauki i Edukacji Narodowej poświęcone rozpatrzeniu ustawy budżetowej na 1997 r. w zakresie wydatków przeznaczonych na naukę i edukację.

Zwróciliśmy uwagę Komisji:

- na potrzebę debaty nt. finansowania nauki; zarówno wyższych uczelni i instytutów PAN jak i instytucji, zaliczonych do administracji państwowej, a prowadzących prace naukowe jak np. Główny Urząd Miar i to zarówno w zakresie płac jak i finansowania aparatury. Konieczne jest położenie nacisku na badania podstawowe, będące bazą rozwoju nauk stosowanych i nowych wdrożeń i prowadzące do rozwoju gospodarki;
- na konieczność zmiany ustawy o kształtowaniu płac w państwowej sferze budżetowej w celu usunięcia powiązania automatycznego między wynagrodzeniami pracowników cywilnych, mundurowych i wskaźnikowe płatnych;
- na brak przedstawicieli pracodawców sfery budżetowej w Komisji Trójstronnej z głosem stającym (np. przedstawicieli rektorów wyższych uczelni);
- na realny spadek środków na finansowanie „grantów” przez KBN;
- na brak środków na pokrycie skutków przechodzących zeszłorocznej podwyżki dla nauczycieli akademickich, co może powodować obniżanie płac w roku ubiegłym lub utrzymanie wysokości tych płac kosztem innych grup pracowniczych, których płace w roku ubiegłym wzrosły nieznacznie;
- na generacje notorycznych zadłużeń placówek oświatowych wskutek zbyt niskiego kalkulowania ich wydatków w kolejnych ustawach budżetowych;
- na niedobory etatów w oświacie uniemożliwiające prowadzenie zajęć pozalekcyjnych, co prowadzi do wzrostu przestępczości wśród młodzieży i innych patologii obciążając sumienia pokolenia dorosłych;

Oczekujemy, że nasze wnioski zostaną wzięte pod uwagę.

/-/ Ewa Tomaszewska

V. WNIOSKI

1. Polska jest krajem o sytuacji nietypowej, a zarazem korzystnej wśród państw o zbliżonym, a często znacznie wyższym wskaźniku PKB na głowę ludności (niektóre z państw OECD). Korzyść wynika z naszego, znacznie silniejszego potencjału b+r, niż to ma miejsce w krajach o podobnej, a często zdecydowanie większej sile gospodarki. Według jednomyślnych opinii krajowych i zagranicznych ekspertów, Polska powinna jak najefektywniej wykorzystać ten atut dla przyspieszenia rozwoju swojej gospodarki i dla przyspieszania procesów integracji z Unią Europejską.
2. Najważniejsze, aktualne zadania polityki naukowej państwa to:
 - 1) wsparcie procesów edukacyjnych (wzmocnienie edukacyjnej roli nauki, zwłaszcza w szkołach wyższych),
 - 2) utrzymanie zdolności przyswajania najnowszych technologii powstających poza Polską („czuwanie technologiczne”),
 - 3) tworzenie i promocja nowej wiedzy i nowej technologii - dla poprawy konkurencyjności polskiej gospodarki i realizacji ważnych celów społecznych (np. ochrona zdrowia),
 - 4) rozwój, a co najmniej odnawialność kapitału ludzkiego w sferze nauki i edukacji, co jest warunkiem długofalowej realizacji wskazanych wyżej zadań.
3. Zadania wymienione w pkt. 2.1 i 2.2 (wsparcie edukacji i czuwanie) wymagają utrzymania szerokiego frontu badań naukowych i prac rozwojowych, finansowanych w systemie silnie konkurencyjnym, wspieranym w niektórych obszarach (głównie technologicznych) ze środków pozabudżetowych. Obecne środki budżetowe nie są wystarczające dla spełnienia tego wymogu, który dotyczy zarówno znaczącej części kadr naukowych (kapitału ludzkiego) jak i środków trwałych.
4. Zadanie określone w pkt.2.3 (tworzenie innowacji) wymaga zwiększenia środków na ukierunkowanie polityki naukowej ku określonym celom badawczym (efektywna polityka priorytetów), a także znacznie silniejsze, niż dotychczas, wsparcie podmiotów gospodarczych, inwestujących w b+r.

Najważniejsze proponowane działania, to:

- wdrożenie systemu projektów badawczych o charakterze strategicznym (tworzących naukowe podstawy przyszłych zadań aplikacyjnych i wdrożeniowych), zamawianych przez KBN i realizowanych przez zespoły wyłaniane w drodze konkursu,
- znaczące rozszerzenie systemu projektów badawczych, celowych i zamawianych,
- wzrost liczby strategicznych programów rządowych,
- rozwinięcie i wspieranie działań promocyjnych jednostek naukowych i badawczo-rozwojowych, oferujących na rynku odbiorców wyniki swoich prac b+r, albo swój potencjał realizacyjny,
- intensyfikacja współpracy międzynarodowej w obszarze zadań b+r „bliskich rynkowi”, która powinna objąć, obok jednostek sfery b+r, także zainteresowane podmioty gospodarcze.

Tematyka powyższych zadań i projektów będzie zgodna z przyjętymi przez Rząd, dokumentami strategicznymi: „Założenia polityki naukowej i naukowo-technicznej państwa”, „Założenia polityki proinnowacyjnej państwa”.

5. Rozwój kapitału ludzkiego (zadanie w pkt 4.4), a co najmniej stabilizacja jego odnawialności w obszarze nauki i edukacji, jest długofalowym warunkiem sukcesu strategii opartej na fakcie, że Polska dysponuje w tym obszarze silnym zapleczem intelektualnym. Powstrzymanie wzrostu, a następnie zamknięcie luki pokoleniowej w sferze b+r wymaga przede wszystkim poważnego zwiększenia nakładów na wynagrodzenia, a także stosownego rozwoju warsztatów pracy. Zwiększenie to powinno sprawić, aby zawód naukowca stał się, na powrót, konkurencyjny na rynku pracy.
6. Efektywną realizację wymienionych zadań można prowadzić w oparciu o odpowiednie nakłady na b+r. Szacuje się, że niezbędny wzrost środków w latach 1997-1998 powinien wynieść ok.0,5%. PKB w proporcji: 1/3 z budżetu i 2/3 ze źródeł pozabudżetowych.

Norma 50%

Przedstawiamy odpowiedź Ministra Finansów na interpelację poselską, którą poseł prof. dr hab. Krzysztof Dołowy złożył w uzgodnieniu z KSN w Parlamencie RP. Pragniemy podkreślić, że z odpowiedzi tej jednoznacznie wynika, że:

- preferencję podatkową stosuje się do wszystkich twórców niezależnie od charakteru ich zatrudnienia;
- preferencję tę w stosunku do twórców (współtwórców) utworów naukowych stosuje się zgodnie z ustawą o prawie autorskim z 10.VI.1952 r. od chwili wejścia w życie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych czyli od 1 stycznia 1992 r. Trzy - letni okres przedawnienia ustala datę roszczeń od 1.I.1994 r. (Red.)

MINISTER FINANSÓW

P05/JS-10078/02774/96

Warszawa, 1997.01.15

**Pan
Józef ZYCH
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej .Polskiej
Warszawa**

W odpowiedzi na interpelacja Pana Posła Krzysztofa Dołowego w sprawie zwrotu przez urzędy skarbowe nadpłaconych podatków od twórców, pracowników wyższych uczelni, instytutów PAN i jednostek badawczo rozwojowych, przesianą przy piśmie Wicemarszałka Sejmu, Pana Aleksandra Małachowskiego. z dnia 18 grudnia 1996 r., znak SPS-0202-2113/96, uprzejmie wyjaśniam:

1. Zgodnie z art. 22 ust. 9 pkt 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 z późn. zm.) koszty uzyskania przychodów z tytułu korzystania przez twórców z praw autorskich i praw pokrewnych lub rozporządzania przez nich tymi prawami określone zostały w wysokości 50% przychodu.

Prawo do stosowania tych kosztów przysługuje wszystkim pracownikom zatrudnionym m.in. na wyższych uczelniach, w instytutach naukowych bądź w innych placówkach naukowo-badawczych, o ile tylko przychód tych pracowników został uzyskany z tytułu korzystania z praw autorskich. Dlatego też powołany wyżej przepis ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych

wskazuje równocześnie, że stwierdzenie faktu, czy dany przychód został osiągnięty z tytułu korzystania z praw autorskich lub praw pokrewnych należy oceniać w świetle odrębnych przepisów.

Takie odrębne przepisy zawiera ustawa z dnia 1 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 24 poz. 83 ze zm.).

W związku z powyższym wszelkie wątpliwości zwilżane z zakwalifikowaniem określonego rodzaju działalności do działalności twórczej winny być rozstrzygane na podstawie przepisów tej ustawy, a nie powołanej wyżej ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Odnosząc się natomiast bezpośrednio do pierwszego pytania Pana Posła Dołowego pragnę poinformować, że - jak to już zaznaczono w piśmie Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1995 r. Nr PO 804-025/95, którego treść uzgodniona została z Ministrem Kultury i Sztuki - forma umownego stosunku prawnego, w ramach którego wykonywane są prace twórcze stanowiące podstawę do uzyskania przychodu (honorarium) z tytułu korzystania przez twórców z praw autorskich nie ma znaczenia dla ich kwalifikacji odnośnie normy kosztów uzyskania przychodów.

W podobnym stopniu podzielam pogląd Pana Posła, że również taka okoliczność jak status zawodowy, wykształcenie i kwalifikacje charakteryzujące osobę twórcy nie decydują o zastosowaniu 50%-owej normy kosztów uzyskania przychodu, lecz wyłącznie fakt powstania utworu i osiągnięcia z tego tytułu przychodu.

W zakończeniu tej części moich wyjaśnień pragnę poinformować, że pismo z dnia 11 lipca 1996 r. nr P05/3-503 I/01235/96, skierowane do wszystkich izb i urzędów skarbowych, a także przekazane do wiadomości Polskiej Akademii Nauk, Ministerstwu Edukacji Narodowej i Ministerstwu Kultury i Sztuki opracowane zostało w związku z pytaniami i wątpliwościami zgłaszanymi przez określoną grupę zawodową, tj. pracowników naukowo-dydaktycznych zatrudnionych na podstawie umowy o pracę na wyższych uczelniach w instytutach naukowych bądź w innych placówkach naukowo-badawczych.

Z powyższych względów nie wymienia ono innych grup pracowników zatrudnionych na ww. instytucjach, np. pracowników badawczo-technicznych czy inżynierijno-technicznych.

Nie oznacza to jednak, że zalecenia zawarte w tym piśmie dotyczące możliwości dokonania korekty normy kosztów uzyskania przychodów w stosunku do pracowników naukowo badawczych nie mogą być stosowane do innych grup pracowników zatrudnionych na wyższych uczelniach bądź w innych

placówkach naukowo-badawczych jeżeli otrzymywali oni wynagrodzenia z tytułu korzystania z praw autorskich do utworów stworzonych w ramach wykonywania obowiązków ze stosunku pracy.

Stosownie do wspomnianego wyżej pisma Ministra Finansów z dnia 11 stycznia 1995 r. Nr PO-804-025/95 obecny stan prawny w zakresie zasad kwalifikowania przychodów z tytułu korzystaniu przez twórców z praw autorskich niezależnie od formy umownego stosunku prawnego, w ramach którego wykonywane są prace twórcze odpowiada w zasadzie co do istoty, sytuacji występującej pod rządami uchylonej ustawy z dnia 10 lipca 1952 r. o prawie autorskim (Dz. U. Nr 34, poz. 234 z późn. zm.) obowiązującej do dnia 22 maja 1994 r.

Równocześnie należy jednak stwierdzić, co znalazło również swój wyraz w powołanym piśmie, że ustawa z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. Nr 24, poz. 83 ze zm.), która weszła w życie 23 maja 1994 r. wprowadziła dość istotne zmiany w porównaniu do stanu prawnego jaki obowiązywał pod rządami poprzedniej ustawy z dnia 10 lipca 1952 r. Dopiero przepisy obowiązującej obecnie ustawy regulują w sposób generalny zagadnienie podmiotu autorskich praw majątkowych do utworów stworzonych przez pracowników w wyniku wykonywania obowiązków ze stosunku pracy, tzw. utworów pracowniczych.

Stąd też w sprawach podatkowych dotyczących stosowania kosztów uzyskania w wys. 50% z tytułu korzystania przez pracowników z praw autorskich do utworów stworzonych w ramach stosunku pracy we wszelkich formach działalności zawodowej, a nie tylko tych wymienionych w poprzedniej ustawie, stosuje się przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, obowiązujące od 1994 r.

Z wyrazami szacunku

/-/ Waldemar Manugiewicz

Z prac Komisji Legislacyjnej KSN

Krajowa Sekcja Nauki

NSZZ „Solidarność”

Komisja d/s Legislacyjnych
61-712 Poznań, ul. Wieniawskiego 1
tel./fax (0-61) 536-698
tel. (0-61) 536-251 w. 362

Poznań dnia 29 stycznia 1997 r.

**Komisje Zakładowe
NSZZ „Solidarność”
Szkół Wyższych, PAN, JBR**

W związku z licznymi pytaniami dotyczącymi prawnej strony:

Statusu słuchaczy dziennych studiów doktoranckich

Komisja ds. Legislacyjnych Krajowej Sekcji Nauki wyjaśnia co następuje:

W zakresie tworzenia, trwania studiów oraz uprawnień słuchaczy studiów doktoranckich obowiązuje:

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 10 czerwca 1991 roku w sprawie studiów doktoranckich i stypendiów naukowych (Dz. U. nr 58, poz. 249 1991 r wraz ze zmianą z 1993r Dz. U. nr 5 poz. 26)

1. Czas trwania studiów doktoranckich.

Studia doktoranckie mogą trwać do 4 lat. W uzasadnionych przypadkach uczestnik studiów doktoranckich **może** uzyskać zgodę kierownika jednostki prowadzącej studia doktoranckie na przedłużenie okresu odbywania studiów, **nie dłużej jednak niż do 1 roku** . W przypadku zgody na przedłużenie studiów doktoranckich jednostka wypłacająca świadczenia (czyli Rektor) rozstrzyga również sprawę przedłużania okresu pobierania świadczeń. Uczestnikom studiów okres studiów można dodatkowo przedłużyć o czas trwania urlopu macierzyńskiego.

2. Świadczenia.

Uczestnicy dziennych studiów doktoranckich **mogą** otrzymać stypendium w wysokości określonej przez organ tworzący studia dok. (czyli Rektora) oraz dodatek za pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Uczestnikom dziennych studiów doktoranckich, którzy odbywają te studia poza miejscem stałego zamieszkania, przysługuje prawo do odpłatnego zakwaterowania w hotelu asystenta lub domu studenckim. W razie braku miejsc do zakwaterowania uczestnik **może** otrzymać miesięczny ryczałt na wynajęcie lokalu mieszkalnego, w wysokości nie wyższej niż 20% przeciętnego stypendium. Ryczałt na wynajęcie lokalu **przyznaje i wypłaca** uczestnikowi dziennych studiów doktoranckich jednostka organizacyjna prowadząca te studia doktoranckie lub zatrudniająca go zakład pracy, ze środków własnych. Jednostkami organizacyjnymi w myśl postanowień § I rozporządzenia, są to jednostki uprawnione do nadawania stopni naukowych.

3. Świadczenia dla doktorantów studiów zaocznych.

Zakres świadczeń przysługujących **pracownikom skierowanym**

na zaoczne studia doktoranckie ustalają umowy zawarte pomiędzy pracownikiem, a zakładem pracy, określające w szczególności:

- a) wymiar udzielanych zwolnień z pracy na zajęcia obowiązkowe i dojazdy,
- b) wysokość ryczałtów za przejazdy i noclegi.

W umowie zakład pracy **może** zobowiązać się do przyznania

stypendium naukowego na zasadach określonych w § 16 i § 17 rozporządzenia.

4. Stypendium doktoranckie nie jest wynagrodzeniem za pracę, w związku z tym słuchacze dziennych studiów doktoranckich nie mają prawa do:

- a) korzystania z zakładowego funduszu nagród tzw. „13”,
- b) nagród jubileuszowych,
- c) urlopu wypoczynkowego,
- d) urlopu dla podratowania zdrowia,
- e) urlopu wychowawczego,
- f) ulgi 50 % przy przejazdach w pociągach osobowych na podstawie art. 4 ust.2 ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do bezpłatnych i ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. nr 54, poz. 254, 1992 r.).

Obecne uprawnienia do ulgi 50 % na przejazdy PKP

w dowolnej klasie są wynikiem uzgodnień pomiędzy Ministerstwem

Edukacji Narodowej a związkami zawodowymi.

5. Słuchacze dziennych studiów doktoranckich mogą być zaliczeni

na podstawie art.2 pkt.5) ustawy z dnia 4 marca 1994 r.

o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. nr 43, poz. 163

z póź. zm.) **do osób uprawnionych do korzystania z funduszu**

świadczeń socjalnych. Zasady przeznaczenia środków funduszu

na poszczególne cele i rodzaje działalności określa kierownik

zakładu pracy w regulaminie uzgodnionym z zakładowymi

organizacjami związkowymi.

6. Składki ZUS na rzecz słuchaczy dziennych studiów doktoranckich

- podstawą nie płacenia składek ZUS na rzecz doktorantów jest

§ 7 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r.

w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia

społeczne, zgłaszanie do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania

składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tj. Dz. U nr 68,

poz. 330, 1993 r.), który wyraźnie określa ,iż podstawą wymiaru

składek na ubezpieczenia społeczne jest dochód w gotówce

i w naturze z tytułu **wykonywania pracy w ramach stosunku pracy.**

7. Emerytury.

Dla celów emerytalnych podstawę do zaliczenia okresu studiów

doktoranckich do stażu pracy stanowi art.13 ust. 3 pkt. 3 ustawy

z dnia 14 grudnia 1982 roku o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników

i ich rodzin (Dz. U. nr 40,poz.267, 1982 r. z póź. zm.), który stanowi,

że okres studiów doktoranckich jest tzw. okresem zaliczanym do

okresów zatrudnienia, który zalicza się do uzyskania określonych

w ustawie świadczeń, z **zachowaniem postanowień § 23 ust. 3**

Rozporządzenia MEN z dnia 10 czerwca 1991 w sprawie studiów

doktoranckich i stypendiów naukowych, **w brzmieniu ustalonym**

w rozporządzeniu zmieniającym MEN z dnia 28 grudnia 1992 r.

(Dz. U. nr 5 poz. 26, 1993 r.).

Natomiast w ustawie z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji

emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie

niektórych ustaw, brak jest zaliczenia okresu studiów doktoranckich

do tzw. okresów składkowych i nieskładkowych.

8. Stypendium doktoranckie - a podatek dochodowy od osób fizycznych.

Stypendium jakie otrzymuje doktorant dziennych studiów doktoranckich oraz stypendia naukowe, zaliczone zostały do zwolnień przedmiotowych wolnych od podatku dochodowego od osób fizycznych - art.21 pkt.39 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku od osób fizycznych (tj. Dz. U. nr 90, poz. 416, 1993 r. z późn. zm.).

9. Studia doktoranckie - staż pracy.

Na podstawie § 23 ust. 3 Rozporządzenia MEN z dnia 10 czerwca w sprawie studiów doktoranckich i stypendiów naukowych w brzmieniu ustalonym w rozporządzeniu zmieniającym z dnia 28 grudnia 1992 roku, okres odbywania dziennych studiów dok. niezależnie od daty ich zakończenia, **nie dłuższy jednak niż cztery lata, zalicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli obrona rozprawy doktorskiej nastąpiła w ciągu roku od daty zakończenia tych studiów pod warunkiem, że przepisy obowiązujące w zakładzie pracy zatrudniającym pracownika nie zawierają odmiennych postanowień.**

Głównie chodzi tutaj o uprawnienia do dodatku stażowego i nagród jubileuszowych.

Do okresu od którego zależą uprawnienia pracownicze, zalicza się również okres odbywania dziennych studiów doktoranckich, jeśli zostały one przerwane z powodu zatrudnienia w charakterze nauczyciela akademickiego lub pracownika naukowego i w okresie przewidzianym dla tych studiów, osoba uzyskała stopień doktora.

10. Zasiłki rodzinne.

Słuchacz studium doktoranckiego **może złożyć wniosek** do płatnika studium **o ustalenie uprawnienia do zasiłku rodzinnego** na podstawie ustawy z dnia 1 grudnia 1994 roku o zasiłkach rodzinnych i pielęgnacyjnych (Dz. U. nr 4, późn. 17, 1995 r.).

Przewodnicząca

/-/ Krystyna Andrzejewska

Z prac Komisji KSN

„Konsultacje Związkowe”

(art. 30 ust. 2¹ ustawy o związkach zawodowych)

Komisja Interwencji KSN otrzymuje od Komisji Zakładowych sygnały, że w związku z nowelizacją Kodeksu Pracy w lutym ub. roku pracodawcy żądają od KZ przedstawiania list osób będących pod ochroną związku. Przykład takiego wystąpienia pracodawcy przedstawiam niżej:

<p>Komisja Zakładowa NSZZ „Solidarność” w Instytucie [...] w Puławach.</p> <p>Dyrekcja Instytutu [...] prosi o złożenie informacji - listy osób, które korzystają z obrony Waszej organizacji związkowej w indywidualnych sprawach wynikających ze stosunku pracy.</p> <p>Nieudzielenie tej informacji w ciągu 5 dni zwalnia pracodawcę od obowiązku współdziałania z zakładową organizacją związkową w sprawach dotyczących tych pracowników (art. 30 Ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych).</p> <p style="text-align: right;">DYREKTOR</p>

Znowelizowany ust. 2¹ art. 30 ustawy o związkach zawodowych nakłada **na pracodawcę obowiązek uprzedniego zwrócenia się do zakładowej organizacji związkowej** (przed podjęciem czynności w **indywidualnych** sprawach ze stosunku pracy, w których przepisy prawa pracy zobowiązują pracodawcę do współdziałania z organizacją związkową) **o udzielenie informacji, czy dany pracownik jest reprezentowany przez tę organizację.**

Żadna ustawa nie precyzuje momentu, w którym pracownik powinien zwrócić się do związku zawodowego z wnioskiem o reprezentowanie go wobec pracodawcy. Można wyobrazić sobie sytuację, w której związek zawodowy otrzymał pismo takie, jak cytowane wyżej, przekaże pracodawcy wymaganą przez niego listę osób, po czym (np. w dwie godziny później) osoba nie wymieniona na tej liście zwróci się do związku z prośbą o reprezentowanie jej wobec pracodawcy. Związek zawodowy nie ma ustawowego obowiązku poinformowania o tym fakcie pracodawcy. Podjęcie w tym przypadku przez pracodawcę czynności w **indywidualnych** sprawach ze stosunku pracy, w których przepisy prawa pracy zobowiązują do współdziałania z organizacją związkową (wypowiedzenie umowy o pracę, wypowiedzenie warunków pracy lub/i płacy itd.) nie spełni trybu ust. 2¹ art. 30 ustawy o związkach zawodowych i stanowić będzie naruszenie prawa.

Pracodawca chcąc podjąć czynności w **indywidualnej** sprawie (dotyczącej **konkretnego pracownika**) powinien zwrócić się do organizacji związkowych działających u niego z pytaniem dotyczącym reprezentacji **tego pracownika** (a nie ogółu pracowników). Związek zawodowy ma 5 dni na udzielenie pracodawcy odpowiedzi na to pytanie. W tym czasie ZZ może wyrazić np. zgodę na obronę praw pracowniczych **tego pracownika** zgodnie z jego wolą. Dopiero nieudzielenie pracodawcy przez związek zawodowy w ciągu 5 dni informacji o obronie praw pracowniczych **tego konkretnego pracownika** zwalnia pracodawcę od obowiązku współdziałania z zakładową organizacją związkową w **sprawie** dotyczącej **tego pracownika**.

Przewodniczący Komisji Interwencji
Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Edward Krauze

KOMISJA ds. ORGANIZACJI I FINANSOWANIA NAUKI **SPRAWOZDANIE ZA 1996 ROK**

I. Skład Komisji

W Komisji utworzono zespół stałych członków złożony z przewodniczącego oraz przedstawicieli poszczególnych Ośrodków KSN.

Skład zespołu stałych członków Komisji:

1. Krzysztof Schmidt-Szałowski - przewodniczący
2. Antoni Filipowicz - Ośr. Lubelski
3. Anna Kocimowska - Ośr. Łódzki
4. Jakub Kopczyński - Ośr. Szczeciński
5. Jacek Rychlewski - Ośr. Poznański
6. Kazimierz A. Siciński - Ośr. G. Śląski
7. Andrzej Szlachta - Ośr. Rzeszowski

Ponadto w pracach zespołu uczestniczyli:

1. Jerzy Olędzki - Politechnika Warszawska
2. Wojciech Pillich - Politechnika Śląska
3. Jerzy Usowicz - UMK Toruń

Ośrodki Gdański i Wrocławski mimo zachęt ze strony Przewodniczącego Komisji nie uznały za stosowne skierowania swoich przedstawicieli do zespołu stałych członków Komisji.

II. Zadania wykonane

Przy niewielkiej przeciętnej aktywności Komisji przeprowadzono dwa spotkania zespołu stałych członków, które były poświęcone następującym sprawom.

1. Ustalono postulaty dotyczące budżetu nauki i szkolnictwa wyższego na rok 1997 i przygotowano projekt, który następnie został przyjęty jako Stanowisko Sekcji w dn. 30 marca 1996 r.
2. Opracowano stanowisko ws. zasad podziału środków na działalność dydaktyczną pomiędzy uczelnie podległe MEN.
3. Opracowano opinię ws. poselskiego projektu nowelizacji ustawy z dn. 12.9.1990 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych.
4. Opracowano i przeprowadzono ankietę dotyczącą stanu finansowego uczelni. Na ankietę odpowiedziały 43 Komisje Zakładowe w wyższych uczelniach. Zebrany materiał ma istotną wartość informacyjną. Jednak przede wszystkim świadczy on o raczej niewielkim zainteresowaniu Komisji Zakładowych stanem finansowania uczelni, w których działają. Być może brak odzewu na ankietę jest w niektórych przypadkach wynikiem zbyt małej sprawności organizacyjnej Komisji. Ze względu na znaczne opóźnienie, które nastąpiło w toku opracowywania wyników ankiety, jej końcowe podsumowanie nastąpi dopiero w lutym br.
5. Na podstawie dyskusji przeprowadzonych w zespole stałych członków Komisji powstały materiały autorskie dotyczące stanu szkolnictwa wyższego i nauki:
 - K.Schmidt-Szałowski, J.Srebrny „Ile na naukę z budżetu?” (opublikowany w „Gazecie Wyborczej”),
 - K.Schmidt-Szałowski, „Finansowanie szkolnictwa wyższego i nauki w projekcie budżetu państwa na rok 1996”.

III. Zadania planowane na 1997 rok

1. Przeprowadzenie dyskusji nad wynikami ankiety ws. stanu finansowego uczelni oraz opracowanie i rozesłanie kolejnej ankiety na ten temat.
2. Opiniowanie budżetu państwa w działach „Szkolnictwo wyższe” oraz „Nauka”.
3. Opiniowanie projektów nowych aktów prawnych dot. nauki i szkolnictwa wyższego.
4. Opiniowanie zasad podziału środków budżetowych przez KBN i MEN.
5. Przeprowadzenie ogólnego zebrania Komisji z udziałem przedstawicieli Organizacji Zakładowych w celu omówienia zasad finansowania szkół wyższych i placówek naukowych przez budżet państwa.

Przy okazji zebrania ogólnego należy przedyskutować celowość kontynuowania działalności Komisji ds. Organizacji i Finansowania Nauki wobec nikłego zainteresowania Ośrodków KSN jej pracami.

Przewodniczący Komisji
K. Schmidt-Szałowski

Sprawozdanie z pracy Komisji d/s Restrukturyzacji i Przekształceń Własnościowych w Jednostkach Naukowych.

Komisję d/s restrukturyzacji i przekształceń własnościowych w jednostkach naukowych powołano 24 czerwca 1995 r. w Warszawie na posiedzeniu Rady KSN „Solidarność”. Chęć współpracy w tej tematyce zaoferowali:

1. Jerzy Dudek
2. Barbara Jakubowska
3. Albin Klementowski
4. Wanda Spoz-Pać
5. Stanisław Twardy
6. Teodor Werbowski
7. Józef Włodarczyk
8. Zdzisław Żółkiewicz
9. Jerzy Spoch
10. Maria Sanecka
11. Czesław Wilczyński
12. Halina Stupińska

O fakcie powołania takiej komisji powiadomiono sekretarza KBN Jana Krzysztofa Frąckowiaka, przewodniczącego RG JBR Jerzego Wasilewskiego, Komisję Przekształceń Własnościowych i Komisję Edukacji, Nauki i Postępu Technicznego przy Sejmie Rzeczypospolitej Polskiej, MEN oraz Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową. Pisma zawiadamiające o tym fakcie zawierały również prośbę o przekazywanie do Komisji materiałów dotyczących restrukturyzacji jednostek naukowych. Na zebraniu członków komisji w dniu 9.02.1996 r. przyjęto następujący plan pracy:

I. TEMATYKA PRAC KOMISJI

Ustalono, że komisja, której członkowie są przedstawicielami jednostek naukowych (PAN, uczelni, JBR-ów) zajmie się problemami, które należy rozwiązać w ramach restrukturyzacji tych jednostek. Ustalono następującą tematykę pracy:

1. Analiza obowiązujących ustaw dotyczących jednostek naukowych w zakresie możliwości przekształceń wg obowiązującego stanu prawnego:
 - ustawa z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (DU nr 44/91, poz. 194 ; DU nr 37/95, poz. 180; DU nr 41/96, poz. 175).
 - ustawa z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym.
 - ustawa z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk.
2. Analiza możliwości przekształceń w świetle polityki naukowej.
3. Sposób finansowania przekształceń w jednostkach naukowych.
4. Analiza spraw związanych z aktualnym i docelowym (pożądanym) modelem stosunków własnościowych w sektorze nauki w Polsce.
5. Wypracowanie własnej koncepcji do założeń do ustawy o działalności badawczo-rozwojowej jednostek naukowych oraz włączenie się do dyskusji o tej ustawie.
6. Konstytucyjne gwarancje finansowania nauki przez państwo.
7. Analiza i upowszechnienie zgromadzonych doświadczeń w kraju w zakresie przekształceń jednostek naukowych (np.: resort rolnictwa, Instytut Mechaniki Precyzyjnej, Instytut Obróbki Plastycznej).
8. Nawiązanie współpracy merytorycznej z:
 - KBN
 - MEN
 - Akademią Nauk
 - RG JBR-ów
 - RG Szkolnictwa Wyższego
 - Komisjami Sejmowymi: Edukacji, Nauki i Postępu Technicznego oraz Przekształceń Własnościowych.
9. Analiza kierunków, sposobów restrukturyzacji i sposobów finansowania w jednostkach naukowych w innych krajach. W tym punkcie oczekujemy pomocy od członków Rady KSN, którzy mają bezpośrednie kontakty z zagranicą.

II. ETAPY PRACY

1. Ustalono, że w okresie ośmiu tygodni zostaną opracowane referaty na temat listy problemów, które należy rozwiązać w ramach restrukturyzacji w jednostkach naukowych. Odpowiedzialni za wykonanie tej pracy:

PAN - Jerzy Stoch

Uczelnie - Teodor Werbowski

JBR - Albin Klementowski

2. Opracowane referaty zostaną po przeprowadzonej dyskusji w Komisji rozpowszechnione wśród zainteresowanych KZ NSZZ „S” w celu zebrania opinii.

3. Rozpowszechnienie wyników pracy komisji wśród:

KZNSZZ „S”

KBN

MEN

Akademia Nauk

RG JBR-ów

RG Szkolnictwa Wyższego

Komisje Sejmowe

III. ORGANIZACJA PRACY KOMISJI

Komisja będzie pracować w trzech roboczych grupach reprezentujących PAN, uczelnie oraz JBR-y. Wyniki tych prac będą dyskutowane i akceptowane przez komisję. Zainteresowani pracą grup roboczych mogą kontaktować się z następującymi osobami:

Jerzy Stoch - grupa robocza skupiająca PAN

Instytut Katalizy i Chemii Powierzchniowej

ul. Niezapominajek 1, 30-239 Kraków

tel.(012)252841; fax (012) 251923.

Teodor Werbowski - grupa robocza skupiająca uczelnie

Politechnika Śląska, Instytut Maszyn i Urządzeń Energetycznych

ul. Konarskiego 18, 44-100 Gliwice

tel.(032) 371230.

Elżbieta Lipińska-Łuczyn - grupa skupiająca JBR-y

Instytut Ciężkiej Syntezy Organicznej

ul. Energetyków 9, 47-225 Kędzierzyn-Koźle

tel.(077)833241; fax (077) 832660; e-mail: ELZBIETA@ICSO.COM.PL.

Albin Klementowski - grupa robocza skupiająca JBR-y resortu rolnictwa i gospodarki żywnościowej;

Instytut Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej

ul. Świętokrzyska 20, 00-002 Warszawa

tel. (022) 8265031 w 420; fax: (022) 8271960.

Zebranie grup roboczych planuje się w okresie luty/marzec 1997 r., o tym zadecydują członkowie obecni na najbliższej Radzie KSN.

Przewodnicząca komisji

Elżbieta Lipińska-Łuczyn

Kędzierzyn-Koźle, 30.01.1997 r.

ZESPÓŁ DS. ZAŁOŻEŃ SYSTEMU SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I NAUKI

SPRAWOZDANIE ZA OKRES 1995/6

I. Skład Zespołu

W skład Zespołu wchodzi ogółem 17 osób w tym:

z wyższych uczelni 10 osób,
z jbr. 5 osób oraz
z PAN 1 osoba

Przewodniczącym Zespołu jest Krzysztof Schmidt-Szałowski.

II. Zadania wykonane

W okresie sprawozdawczym Zespół odbył dwa zebrania poświęcone głównie przeglądowi problemów, którym ma być poświęcona praca Zespołu oraz podziałowi zadań pomiędzy członków. Dostarczono członkom Zespołu obszerną dokumentację zawierającą szereg koncepcji zreformowania szkolnictwa wyższego i nauki, które zgłosili dotychczas różni autorzy.

W czerwcu 1996 r. zorganizowano ogólną konferencję pt. „Nauka i szkolnictwo wyższe - jaka przyszłość?” z udziałem przedstawicieli komisji zakładowych Związku. Do udziału w Konferencji zaproszono przedstawicieli kierownictwa resortów, nadzorujących i finansujących badania naukowe. Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, Rady Głównej J.B.R. oraz kompetentne osoby zajmujące się problemami przemian w dziedzinie nauki i szkolnictwa wyższego. W obradach aktywnie uczestniczyli m.in. przedstawiciel Sekcji Krajowej Oświaty i Wychowania NSZZ „Solidarność” oraz przedstawiciel N.Z.S. Po wysłuchaniu referatów wprowadzających odbyła się obszerna dyskusja, w toku której przedstawiono różnorodne stanowiska na temat obecnej sytuacji w szkolnictwie wyższym i w placówkach naukowych oraz koniecznych zmian. Dominował pogląd, że sytuacja w dziedzinie nauki i szkolnictwa wyższego jest tak zła, iż grozi to poważnymi konsekwencjami dla przyszłego rozwoju kraju. Padło szereg propozycji, jak przełamać obecnie panujący kryzys drogą niezbędnych reform. Materiały pokonferencyjne są obecnie przygotowywane do druku.

III. Zadania planowane na 1997 rok

1. Dyskusja nad aktualnymi dokumentami dotyczącymi perspektywy rozwoju szkolnictwa wyższego, a w szczególności:

- dokumentem MEN pt. „Założenia długofalowej polityki edukacyjnej państwa ze szczególnym uwzględnieniem programu kształcenia na poziomie wyższym” z października 1996 r.
- dokumentem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego pt. „Niektóre problemy szkolnictwa wyższego wymagające rozwiązań na drodze nowelizacji uregulowań prawnych” z 17.10.1996 r.

2. Sformułowanie głównych postulatów dotyczących nowych rozwiązań prawnych w dziedzinie nauki i szkolnictwa wyższego.

Przewodniczący Zespołu

K. Schmidt-Szałowski

Warszawa, dn. 20. I. 1997 r.

Przegląd systemów szkolnictwa wyższego na świecie

W skrótowym opracowaniu zajmę się tylko podstawowymi systemami szkolnictwa wyższego:

1. Struktura
 - 1.1. Systemy
 - 1.2. Zarządzanie i autonomia
 - 1.3. Równość wykształcenia i elitarność
2. Publiczne i prywatne
3. Finansowanie
4. Kariera uniwersytecka
5. Programy nauczania
6. Badania naukowe

1. Struktura

1.1. Systemy

Na świecie i siniej ą zasadniczo dwa typy struktury szkół wyższych -jedno i wielostopniowy.

A. Systemy wielostopniowy jego przykładem jest system amerykańskie zbliżony do niego system brytyjski) szkoły wyższe składają się z:

- 3 letniego cyklu podstawowego (college) zakończonego licencjatem (bachelor) +
- 1-2 letniego cyklu magisterskiego (master) +
- 3-4 studiów doktoranckich (PH.D)

W systemie amerykańskim istnieją też dwuletnie tzw. community college odpowiednik naszych studiów podyplomowych, ale dających punkty, które mogą być zaliczone do pierwszego cyklu.

Charakterystyką tego systemu są moduły (grupy przedmiotów) za które można otrzymać tzw. kredyty (credits) czyli punkty, których należy zdobyć odpowiednią ilość aby dostać dyplom. Należy zwrócić uwagę, że ukończenie studiów nie daje prawa do wykonywania szeregu zawodów np. lekarza, prawnika, inżyniera, dla otrzymania tych praw należy zdać egzaminy państwowe.

Odmianą tego systemu są francuskie studia uniwersyteckie z wieloma stopniami:

- 2-letnie studia ogólne (dyplom DUEG) +
- 1 rok - licencjat (licence) +
- 1 rok - magisterium (maîtrise) +
- 1 rok studiów pogłębionych (dyplom DEA)+
- 3-4 lata studiów doktoranckich (dyplom doktorski).

Poza tym istnieją szkoły wyższe dla techników BTS, po których można kontynuować studia na uniwersytetach. W systemie francuskim istnieje jeszcze grupa elitarnych szkół wyższych o zupełnie innym systemie (omówimy je poniżej). W zasadzie dyplomy są państwowe i upoważniają ą do pracy zawodowej.

B. Systemy jednostopniowe jego przykładem jest system niemiecki w nim istnieją szkoły typu uniwersyteckiego 4 lub 5 letnie kształcące programem ciągłym oraz obok nich szkoły zawodowe (fachhochschule) stanowiące większość (w Niemczech 75%). Dotychczas nie było możliwości przechodzenia z jednego do drugiego stopnia studiów, obecnie odbywa się dyskusja nad ich stworzeniem.

W wyższym szkolnictwie europejskim istnieją oba systemy A - w krajach skandynawskich i częściowo na południu, system B - poza W. Brytanią, w Holandii i Belgii. Obecnie we Wspólnocie Europejskiej odbywa się intensywna dyskusja nad możliwościami pewnego ujednoczenia systemów poprzez wprowadzenie modułów i kredytów, tak aby możliwy był swobodny przepływ studentów (European Credit System).

1.2 Zarządzanie i autonomia

W dużej mierze system związany jest z typem zarządzania w systemie A (zwłaszcza w jego wersji amerykańskiej) uczelnie są niezależne od państwa i zarządzane przez menedżerów, w uniwersytetach europejskich rektorzy są wybierani przez zgromadzenia pracowników (z przewagą profesorów) i istnieje duży wpływ państwa na kształtowanie studiów (poprzez przyznawanie akredytacji, uznawania stopni itp.).

1.3 Równość wykształcenia i elitarność

Istnieją tu bardzo duże różnice pomiędzy państwami od niezwykle zróżnicowanego systemu amerykańskiego gdzie nie ma równości studiów czy dyplomów. Poziom szkolnictwa wyższego jest niezwykle zróżnicowany od bardzo niskiego do jednego z najlepszych na świecie (np. Uniwersytet Harvarda, Yale, Berkeley i parę innych). Do najlepszych jest trudny dostęp (specjalne testy, rozmowy selekcyjne itp.). System brytyjski także posiada szkoły elitarne (np. Oxford, Cambridge) ale ogólny poziom szkół wyższych jest bardziej wyrównany i kontrolowany przez organizacje (specjalne ciała oceniające, a nie ministerstwo). System francuski ma mniej więcej wyrównany poziom uniwersytetów, ale poza nim istnieją tzw. Grandes Ecoles - „Wielkie Szkoły” do których dostaje się po bardzo trudnym egzaminie niewielki procent studentów.

System niemiecki zakłada równość wszystkich szkół i otrzymywanych dyplomów, tak samo w Skandynawii, we Włoszech i Hiszpanii.

2. Publiczne i prywatne

W prawie wszystkich krajach świata (wyjątkiem są Belgia i Holandia) wyższe szkolnictwo jest publiczne, nawet w Stanach Zjednoczonych prywatnych jest tylko 30% uczelni, reszta jest utrzymywana przez Stany. W Japonii także, i to najlepsze, większość jest publiczna. W Europie wyłącznie publiczne są wyższe szkoły w Niemczech, Skandynawii, w Wielkiej Brytanii (jeden uniwersytet prywatny), nieliczne (głównie handlowe) uczelnie prywatne są we Francji, Włoszech i Hiszpanii.

3. Finansowanie

Szkolnictwo wyższe jest finansowane wszędzie głównie ze środków publicznych, nawet prywatne uczelnie amerykańskie są silnie wspomagane przez fundusze stanowe czy federalne. Istnieje parę systemów finansowania, w skrócie finansowanie szkolnictwa wyższego odbywa się albo bezpośrednio przez państwo lub Stany (Landy czy inne władze lokalne) tak jest we Francji, Niemczech, Skandynawii (według liczby studentów, typu szkoły i innych czynników) lub też częściowo z czesnego płaconego przez studentów lub za nich przez władze lokalne (W. Brytania), wszędzie czesne nie pokrywa więcej niż maksimum 20-30% kosztów utrzymania uniwersytetu, niektóre szkoły wyższe mają znaczne własne majątki (znane uniwersytety amerykańskie). Czesne w uczelniach prywatnych i publicznych jest bardzo zróżnicowane od prawie symbolicznego (Francja), do bardzo wysokiego (Australia),

studenci mogą je płacić albo ze stypendiów (St. Zjed.), albo z kredytów bankowych (nisko oprocentowanych i częściowo umarzanych (St. Zjed. Australia).

4. Kariera uniwersytecka

Właściwie nie istnieje na świecie (poza krajami postkomunistycznymi) tytuł profesora poza uczelniami, jest on stanowiskiem albo związanym z katedrą (Niemcy, kraje skandynawskie) lub też przyznawany jest przez poszczególne uczelnie, albo na wniosek uczelni przez ministerstwo. W większości przypadków procedura jest związana ze stanowiskiem. W wielu krajach przyjmuje się do pracy na wyższej uczelni dopiero po doktoracie (St. Zjed., Francja, Skandynawia), tylko niewiele jest krajów gdzie istnieje stanowisko asystenta. Po doktoracie ma się albo zatrudnienie na stałe (Francja) lub kontraktowe (St. Zjed., Szwecja, Niemcy) i dopiero po pewnym czasie można uzyskać stały etat, wymagana procedura jest często zwana habilitacją (Francja), ale polega na przedstawieniu dorobku. W niektórych krajach ustabilizowany pracownik uczelni ma status urzędnika państwowego (Niemcy, Francja, Skandynawia). Habilitacja podobna do naszej istnieje w Niemczech (ostatnio bardzo dyskutowana), ale nie jest warunkiem otrzymania profesury.

5. Programy nauczania

Studia uniwersyteckie są w większości krajów dużo bardziej ogólne niż w Polsce, nie ma tylu specjalności, np. często kształci się inżynierów o szerokim wykształceniu, mogących łatwo zmieniać specjalizację. Ogólnie istnieje tendencja do przygotowywania absolwentów do ciągłego douczania się i dostosowywania się do zmian zapotrzebowań na rynku pracy.

6. Badania naukowe

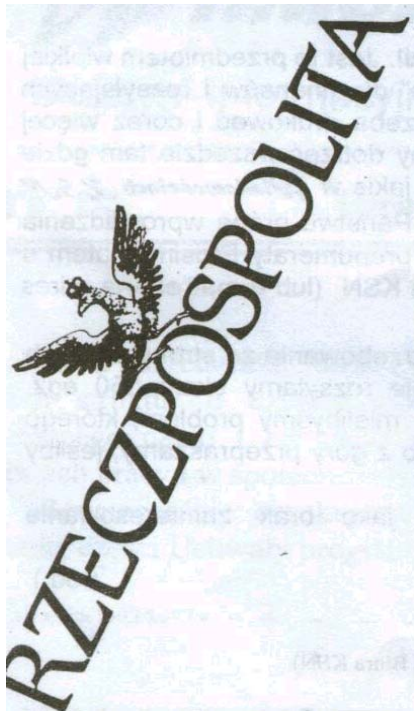
W dużej części krajów nie istnieją instytuty naukowe typu PAN, a badania odbywają się na uczelniach, instytuty istnieją w Niemczech (Max Planck) częściowo we Francji (CRNS). Istnieją instytuty przemysłowe należące do przedsiębiorstw, lub też państwowe ukierunkowane na pewne dziedziny badań (telekomunikacja, ropa naftowa, ochrona środowiska np. we Francji).

Opracowała:

Hanna Witkowska

Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”

*Zamieszczamy opracowanie
Hanny Witkowskiej przygotowane dla
Zespołu KSN ds. programu wyborczego;
Wydaje się, że zainteresuje ono
wszystkich naszych czytelników.
(red.)*

Pomoc naukowe własne i obce

Ministerstwo likwiduje, „Solidarność” oskarża

Minister edukacji Jerzy Wiatr postawił w stan likwidacji Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Pomocy Naukowych i Sprzętu Szkolnego. KZ NSZZ „Solidarność” z tego Ośrodka zarzuca MEN brak właściwej polityki w dziedzinie wyposażenia szkół w pomoce dydaktyczne, preferowanie prywatnej firmy ELBOX, a doprowadzenie do upadku swojej agendy, jaką był Ośrodek. Jego likwidacja, zdaniem związkowców, zagrozi też polskim producentom pomocy naukowych.

W wystosowanym liście otwartym do ministra Wiatra związkowcy pytają m.in., dlaczego Urząd ds. Zamówień Publicznych zezwolił na zakup bez przetargu programu ELI2 (do nauczania informatyki w szkołach), chociaż już rok wcześniej prasa donosiła o dziwnych preferencjach dla firmy ELBOX ze strony urzędników MEN. Zarzucają, że konsultant naukowy firmy ELBOX prof. Maciej Sysło występuje jednocześnie jako recenzent programu dydaktycznego ELI tej firmy, wystawiający opinię na potrzeby MEN. Pytają, dlaczego nie była rozpatrywana propozycja zakupu

kilkakrotnie tańszego programu, uznanego na świecie, mającego polską wersję, Comenius Logo, oferowanego przez kuratorsyjny Ośrodek Szkolenia Informatycznego oraz dającego MEN przed zakupem wypłaciło kilkudziesięcioprocentową zaliczkę, podczas gdy np. wszystkie prace merytoryczne Ośrodka na rzecz MEN nie były zaliczkowane, a refundowane.

Maria Branecka, naczelnik Wydziału Wyposażenia i Wydawnictw w MEN, powiedziała „Rz”, że Ośrodek zlikwidowano, gdyż nie był w stanie się utrzymać. A jako jednostka badawczo-rozwojowa był sklasyfikowany przez KBN do najniższej grupy „D”, nie miał wielkich osiągnięć naukowych. Naczelnik Branecka twierdzi, że wszystkie zakupy w MEN odbywają się zgodnie z ustawą o zamówieniach publicznych. MEN nie patrzy, czy producent pomocy naukowych jest prywatny, czy państwowy, a wybiera to, co, jego zdaniem jest najlepsze. Jeśli zaś chodzi o zaliczki, to większość prac zamawianych przez MEN w Ośrodku była zaliczkowana.

A.P.

Nie znana Europejska Karta

Wkrótce tematem dyskusji w Polsce stanie się Europejska Karta Socjalna - powiedział Marek Konopczyński, przewodniczący Rady ds. Rodziny Civitas Christiana. Karta stanowi zbiór deklaracji, które zobowiązało się realizować 40 państw - członków Rady Europy.

W związku z przygotowaniami do integracji z UE powstała Księga, zawierająca warunki dostosowania się Polski, ale nie zostały sformułowane warunki wobec Unii Europejskiej - powiedział prof. Julian Auleytner.

O CZYM MÓWI KARTA

Europejska Karta Socjalna składa się z 38 artykułów. Mówią one o prawie do pracy i prowadzeniu takiej polityki państw, by utrzymać stabilne zatrudnienie oraz zapewnić godne warunki pracy. Karta zawiera zalecenie, iż wynagrodzenie ma zapewnić rodzinie przyzwoity poziom życia, powinno być jednakowe dla kobiet i mężczyzn. Mówi o powszechnym prawie do zrzeszania się pracowników i pracodawców, a kolejne artykuły zalecają tworzenie warunków, ochrony macierzyństwa, dzieci, zdrowia.

Karta czyni podmiotem polityki społecznej rodzinę, która powinna zyskać warunki pełnego rozwoju.

PRAWA CZŁOWIEKA I PRAWA RODZINY

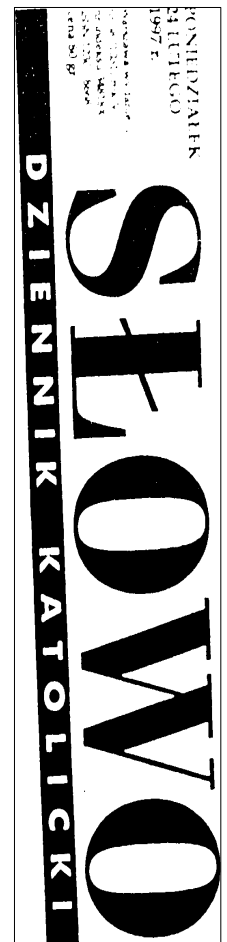
Ks. dr Ludwik Felk z KUL powiedział, że nastąpiło upolitycznienie i zideologizowanie praw człowieka i że liberalne nurty prawa człowieka przeciwstawiają prawu naturalnemu. W tym kontekście nadawanie praw człowieka staje się wyrazem laski rządzących. W obrębie sporu o treść praw człowieka znajdują się też prawa rodziny. Europejska Karta Socjalna mówi o prawach rodziny i czyni podmiotem rodzinę jako całość oraz jej członków. Karta nie bierze jednak pod uwagę, że podstawowe, integralnie związane z rodziną, jest prawo człowieka do narodzenia się.

KSZTAŁCENIE JAKO SPOSOB ŻYCIA

15 państw UE przyjęło w 1994 roku nowy dokument - Kartę Socjalną Wspólnoty Europejskiej. Następnie powstała „Zielona

Księga”, w której zawarto diagnozę i konkluzję, że polityka gospodarcza ma służyć polityce społecznej, co prof. Auleytner uznał za klęskę liberalizmu. „Piętnastka” spisała też w „Białej Księdze Unii Europejskiej” program działań, obejmując 10 kluczowych zadań polityki społecznej. Wśród nich: tworzenie nowych miejsc pracy, inwestowanie w kształcenie, tworzenie europejskiego rynku pracy i możliwość przenoszenia się osób w obrębie 15 państw, równość szans kobiet. Za zadanie równorzędne przyjęto uznanie podmiotowej roli organizacji pozarządowych i związków zawodowych, a w zakresie zdrowia eksponuje się: zwalczanie raka, uzależnień i promocję zdrowia.

Państwa UE widzą szansę rozwiązania wielu problemów w kreowaniu wizji społeczeństwa uczącego się. Zwróciły na to uwagę specjalną i spisały jeszcze jedną Księgę - Edukacji i Wychowania. Według prof. Auleytnera pomija się w Polsce sprawy polityki społecznej. Przedstawiciele z Polski są obecni na tych komisjach Rady Europy, gdzie mówi się o sprawach gospodarczych. Nikogo ze strony rządu nie widać tam, gdzie jest mowa o polityce społecznej - powiedziała Ewa Tomaszewska z NSZZ „Solidarność”. (K-mro)

„Wiadomości KSN” zyskują na poczytności!. Jest to przedmiotem wielkiej radości redaktorów, lecz jednocześnie „zmartwieniem” dla finansów i rozsyłających nasze pisemko. Coraz więcej bowiem egzemplarzy trzeba drukować i coraz więcej kopert adresować i wysyłać. Jednocześnie pragniemy dotrzeć wszędzie tam gdzie chcą nas czytać - korzystać z opracowań i informacji jakie w **Wiadomościach KSN** zamieszczamy. Postanowiliśmy więc zaproponować Państwu próbę wprowadzenia (bezpłatnej dla jednostek opłacających składki KSN) prenumeraty. Prosimy zatem o wypełnienie poniższego druku i przesłanie go do Biura KSN (lub e-mail'em na adres podany w stopce **Wiadomości KSN**).

Trudno w tej chwili przewidzieć, czy zapotrzebowanie ze strony naszych Czytelników nie przekroczy możliwości KSN. Obecnie rozsyłamy około 350 egz. Gdyby ilość zamówień okazała się dużo większa - mielibyśmy problem, którego rozwiązanie może wymagać dłuższego czasu. Dlatego z góry przepraszamy, jeśli pełna realizacja abonamentu przeciągała się w czasie.

Brak odpowiedzi będziemy traktować jako brak zainteresowania otrzymywaniem biuletynu.

(red.)

(odcinek dla zamawiającego)

(odcinek dla Biura KSN)

Zamawiam
biuletyn **Wiadomości KSN**

Zamawiam
biuletyn **Wiadomości KSN**

Do I VI 1997 r. egz.

Do 31 XII 1997 r. egz.

.....
.....

(dokładny adres wysyłkowy)

Do I VI 1997 r. egz.

Do 31 XII 1997 r. egz.

.....
.....

(dokładny adres wysyłkowy)

Zamawiający

.....
.....

(podpis)

Zamawiający

.....
.....

(podpis)

Potwierdzenie przyjęcia zamówienia:

.....

„**Wiadomości KSN**” Biuletyn Krajowej Sekcji Nauki NSZZ „Solidarność”
Redaguje zespół: Maria Wesolowska, Janusz Sobieszczanski, Krzysztof Schmidt-Szalowski,
Adres redakcji: Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność”
pl. Politechniki 1, p.148a, 00-661 WARSZAWA tel/fax (022) 257363
e-mail: wesolowska@delta.SGGW.waw.pl